

NÉM BUJT ELŐ A NAP.

A Nap se süített és bánatos voltam,
estébe hulló dombok oldalán
mentem, egyedül és elborultan
ballagtam és félve, sután
néztem fel a viaszos égre:
hátha mégis, mint áldásosztó pap
szelíden, finom felhő-karingbe
öltözve előjön még egyszer a Nap
csak legalább egy rövid pillanatra
és szomorún szól: „Ite missa est“ —
de hiába s már tudtam, hogy gyatra
csónka lesz napom. — A búzakereszt
sem illatozott, a gyepek sem intett,
galamb sem turburrolt s a kútak
sem csikorogtak kedvesen,
friss léptek sem szaporázták az utat,
nem, nem, kár is volt mennem,
a Nap sehogy sem akart
előjönni, hiába várta (mint dagályt a part)
ministránszyerek-magam
szívemnek zengő miscsengetyűjével
és láttam, hogy már magasan
a fák közt ott bújik az éjjel,
éreztem, hogy valamit elvesztettem
— talán nem is volt az enyém —
de fájt és némán, csatavesztetten,
mint egy haldokló utolsó remény
imbolyogtam a lila virágok felett.
Már hideg ágyat vetett
a sötétség, a számon lévő borzongás ült
s az ég alja akkor tompán megdördült.

(Ujpest.)

DEÁK ZOLTÁN.